

[Flygaard.]

samfund, hvor den enkelte får, hvad han har skabt, men samfundet får det, der skabes i fællesskab. På denne baggrund tror vi, at den sociale og kulturelle udvikling får de bedste betingelser at arbejde under.

Det er en stor opgave at forfægte en politisk ideologi. Hvilke krav må man stille til den? Det er helt klart, at den praktiske gennemførelse vil være betinget af de ydre vilkår. En politisk ideologis bærekraft vil derfor være betinget af, at kernen i problemet er rigtigt formuleret, og at denne kerne kan tilpasse sig en skiftende samfundsstruktur spændende fra et primitivt landbrugssamfund til et højt industrialiseret samfund. Med andre ord skal en sådan ideologi leve op til at være uafhængig af tid, sted og vilkår.

Når vi ser på den økonomiske situation, er det helt klart, at den indeholder et betydeligt element af usikkerhed. Denne usikkerhed præger også det foreliggende forslag til finanslov for finansåret 1974-75, og usikkerheden bliver ikke mindre af, at forslaget er udarbejdet af den tidligere regering. Denne usikkerhed udspringer af to forhold: dels de økonomiske problemer, der kommer til os udefra, dels de økonomiske problemer, som vi selv skaber.

Da retsforbundet nu for første gang i mange år på ny deltager i en finanspolitisk debat, skal jeg her knytte nogle bemærkninger til den økonomiske politik i al almindelighed.

Det er ligetil, at der er en indre sammenhæng mellem penge-, finans-, indkomst- og valutapolitikken. Jeg vil derfor ikke begrænse mig til finanspolitiske betragtninger i snævrere forstand, men prøve at give en samlet oversigt over retningslinjerne for retsforbundets økonomiske politik.

På det pengepolitiske område ønsker vi især at pege på, at man skal afholde sig fra indgreb på kapitalmarkedet, fordi det i højere grad betyder en forvridning af dette marked end gennemførelse af den opstillede målsætning. Det er ikke et mere gråt pengemarked, hvor den svage er dårligere stillet, vi har brug for. Obligationsrationeringer fra tid til anden er en uheldig politik, der skader investeringen, erhvervslivet, beskæftigelsen, ja, hele den danske befolkning.

Vi er meget kritiske over for den gennem-

førte realkreditreform, ligesom vi er kritiske over for en selektiv kreditpolitik alene af den grund, at det er vanskeligt at opstille objektive kriterier og sikre disse overholdt. Det er ikke mere administration og papir-nusseri, vi har brug for. Hvis vi i øvrigt fører en fornuftig politik, skal renten nok falde, men en inflationær politik kombineret med en hård indkomstbeskatning har på mange måder gjort rentepolitikken mere virkningsløs, vel mere på det forbrugsmæssige end på det investeringsmæssige område, og vel også mere for så vidt angår de højere indkomster end de lave indkomster, hvilket i høj grad giver helt uønsket social slag-side.

Mens pengepolitikken spænder over forholdene for penge-, kredit- og kapitalmarkedet, vedrører finanspolitikken de offentlige indtægter og udgifter. Hvis vi ser på de offentlige indtægter, er det en primær opgave at få lempet indkomstskatten til staten ganske betydeligt. For det første er indkomstskatten meget svær at administrere, for det andet fratager den mange lysten til at gøre et ærligt stykke arbejde eller en ekstra indsats — det har jo vist sig umuligt at gennemføre skattefrihed for overarbejde, som man ikke kan definere og afgrænse, og som i øvrigt ville ramme den mindre, selvstændige erhvervsdrivende urimelig hårdt — for det tredje er det en offentlig hemmelighed, at store beløb undrages beskatning.

Vi betragter det også som en primær opgave at sikre samfundet en stærkt stigende jordrente, en jordrente, der er til stede i ethvert samfund, men hvor det er et politisk spørgsmål, hvem denne jordrente skal tilfalde.

Hvis vi vender os til statens udgifter, er der tre områder, der skal tages fat på, hvis vi skal have de offentlige udgifter ned; det er boligområdet, det sociale område og det uddannelsesmæssige område. På boligområdet ønsker vi at afvikle såvel de direkte som de indirekte tilskud, fordi de virker efterspørgselsforvridende og giver udtryk for, at vi har råd til en højere boligstandard, end de samfundsøkonomiske forhold betinger det. Det er igennem en forøget produktion, vi skal skabe basis for en højere boligstandard, ikke omvendt.

Lad det være sagt ganske klart, at også retsforbundet ønsker at medvirke til en høj-